

2014. október 23. - **Mai napig is gyakran előforduló kérdés – vajon miért nem segítette Magyarországot a Nyugat 1956-ban, és ha már szándékában sem volt, miért biztatta ellenállásra és lázadásra például a Szabad Európa Rádió, és az Amerika Hangja Rádió?**

A számonkérés címzettje elsősorban az Egyesült Államok, amely abban az időben önmagát a „szabad világ” vezető hatalmának nevezte, és – mert abban az időben folyt az amerikai kormányzatba beépítkezett kommunisták, hazaárulók miatti kongresszusi meghallgatások sorozata – hirdette magát képmutatóan kommunista-ellenesnek. Ennek a híresztelésnek a támogatására hozták létre a North Atlantic Treaty Organization-t (NATO) a „szovjet veszély” elhárítására. Valójában az akkor még érzékeny amerikai közvélemény megnyugtatása volt a cél, de nem is mellékesen, szolgált ez a szervezet az amerikai katonai erők európai jelenléte indoklásául is. A NATO mindvégig tétlen maradt, amíg csak létezett a Szovjetunió, az amerikai katonai jelenlét viszont állandósult Európában.

Eisenhower kormánya meghirdette a visszaszorítás és a „rab nemzetek” felszabadítása politikáját. Ez a pszichológiai hadviselés mindenkit megtévesztett, hogyne építkezett volna ezekre a magyar nép, amely nemcsak a katonai megszállást, a teljes kifosztást, de belső kommunistái legkegyetlenebb terroruralmát is szenvedte. Egyébként is nem volt akkor idejük a magyar felkelőknek politikai tájékozódásra, elemzésre. Minden akkor szereplő tényező közül egyedül a magyar köznép számára volt előre nem látható spontán esemény az október 23-i felvonulás, amelynek célja a magyarországi feszült politikai helyzet feloldása volt.

Lehet, hogy meglepő a megállapítás: a magyar nép számára sorsdöntő nap egy olyan törekvés egyik eseménye volt, amitől társadalmi igazolást vártak a Sztalin halálával előállt hatalmi válságnak az érdekelt felek számára megfelelő rendezéséhez. A törekvés művelői, érdekeltjei és mozgatói: az Egyesült Államok és a Szovjetunió vezetői, Jugoszlávia diktátora és természetesen a magyarországi kommunista elit. A törekvés lényege: új korszakot nyitni a Szovjetunió és általában a kommunizmusnak, amiben elhatárolódnak minden eddigi elkövetett embertelenségtől azáltal, hogy nyíltan megtagadják a sztalini időket. Sztalin vitte rossz útra a szovjet államot, meg kell szabadulni a sztalinizmustól az egész vonalon, otthon és a nagyvilág baloldali pártjaiban.

A sztalinizmus felszámolása nagyon fontos volt elsősorban a Szovjetunió, mint a világot vezető hatalom egyik birodalmának, de még mindig nagyon erősek voltak Sztalin híűségesei. Ez kivetődött a magyarországi fejleményekre is. Az eltakarítás szellemében nevezték ki Moszkvából Nagy Imrét miniszterelnöknek 1953-ban, de megsokallták reformjait, és 1955-ben visszatették a miniszterelnöki székbe Rákosit, akinél sztalinistábbat sehol nem találtak volna.

Hruscsov XX. pártkongresszusi beszéde után – ahol kiteregette Sztalin bűneit – Budapesten a Párt megalakította a Petőfi Kört, bevonva az írókat is a változtatás előkészítésébe. Megrendezték Rajk László rehabilitálását és újra temetését, de a kormány maradt változatlan. Annyira biztonságban érezték magukat, hogy csak az október 23-ára előre megtervezett diákfelvonulás napján érkeztek meg Belgrádból, ahol tíz napon át udvaroltak a Nyugat-kedvenc kommunista vezető, Titónak.

A világraszóló feladat az volt, hogy a kommunista eszme és annak aktuális megvalósítójaként a szocializmus, a szocialista állam, fenntartható legyen, hogy világszerte mindenütt elfogadják majd azt követően, hogy a Vasfüggöny mögött a nép által megerősítve megújulnak.

A terv szerint úgy kellett megszabadulni a véreskezű múlt emlékeitől, hogy mindent, ami megvetendő, sommásan egyedül Sztalin fejére húznak. Budapest népének szánták azt a

szerepet, hogy a diákság vezetésével utcai felvonuláson tegyen hitet a szocializmus mellett, aminek megreformálását követelik.

Újságunk belső oldalain olvasható megemlékezésünk arról szolt, hogy az emberi társadalommal folytatott évtizedes kísérletezés, ami valójában álságos, hazug rendszer volt, megbukhat egy diákösszejövetelen, ahol egy pillanatra megszakad a terror rendje, és megvalósul a sokat hivatkozott demokrácia.

A kommunizmus megmentési kísérlete bukott meg Budapesten, aminek lényeges elemeivel sajnos nem foglalkozunk mi magyarok úgy összességükben, ami akkor a „sztalinizmus elleni küzdelem” néven folyt.

A kommunizmus nem orosz találmány. Nyugati termék, francia, angol, német nyugtalan agyak szüleménye. Lényege: olyan központi hatalom létrehozása, ami megszerezhető és fenntartható a társadalom egy agresszív és indoktrinált része által. Az országok rendjén létrehozott kommunista államok uniója felett világkormány uralkodna. Létrehozását a kapitalizmus nagytőkéseinek egy része finanszírozta angolszász országokból. Sem az Egyesült Államokban, sem a brit országokban nem volt számottevő kommunista párt. Ezek a hatalmak mások részére gyártották és szánták a társadalmi rendet felforgató eszméket és mozgalmakat. A nagy tét Oroszország volt 1917-ben. Onnét kellett volna szétterjeszteni a világban a világalomról szóló eszmét. Világraszóló tervekhez világi méretű pénz kell. Volt is bőven, azok forrása eléggé ismert.

„A mára már feltárt diplomáciai és pénzügyi levéltárak adatai alapján E. Sutton kortárs amerikai kutató végig követte a Wall Street kapcsolatait a bolsevikokkal és rámutatott azoknak a hosszú éveken keresztül fennállt erkölcstelen logikájára és következetességére. Ez még a Carnegie bőséges tőkéjére alapozott Marburg-tervvel kezdődött a század elején; megerősíteni a nemzetközi pénzemberek hatalmát a Föld országainak »szocializációján« keresztül »a világ ellenőrzése ... és kényszerigazgatása végett«. Arra jutott, hogy: »A nemzetközi pénzügyek központosított kormányzattal szeretnek tárgyalni. A bankárközösség a legkevésbé kívánja a szabadgazdaságot és a hatalom decentralizációját«, éppen ellenkezőleg. »A forradalom és a nemzetközi pénzügyek nem is annyira mondanak egymásnak ellent, ha a forradalom eredményeképpen centralizáltabb hatalom jön létre« és ezáltal ezeknek az országoknak a piacai irányíthatóakká válnak. És az egyetértés második vonala: »A bolsevikoknak és a bankároknak megvolt az igen lényeges közös programjuk, az internacionalizmus.« ”

„Az országban és a pártban 1923 és 1927 között kegyetlen harc folyt Sztalin és Trockij között a hatalomért. Később legalább ekkora magabiztossággal küzdött a pártelnökségért Zinovjev is. Ilyen előzmények után 1926-ban Trockijhoz pártolt a Sztalin által megcsalt Zinovjev és Kamenyev (egyesült ellenzék), vagyis a három legnevesebb zsidó vezér egy táborba került.” (Idézet: A.I. Szolzsenyicin, Együtt II.)

Az idézett kötet alcíme: „Oroszok és zsidók a Szovjetunióban.” Megtudjuk, hogy az amerikai politika, sajtó és üzleti élet kezdettől fogva figyelemmel kísérte a zsidók szerepét, sorsát a Szovjetunióban. Trockij kiszorítása Sztalin által, majd később meggyilkoltatása megterhelte ezt az együttműködési számlát, de általában Sztalin nem bizonyult antiszemitának. A németellenes háborúhoz mindent megkapott, az osztozkodáson éppen az amerikai bőkezűség volt a feltűnő. Így a háború, mint vállalkozás, sikeres volt mindkét nagyhatalom számára, megalkották a bipoláris világot, aminek hatalma egész Európát (háborús győzteseivel együtt) maga alá gyűrte. Nem volt sikeres ezzel szemben a kommunizmus világszintű terjedése. Ez a téma visszautal a

kezdetekre. Trockij és Lenin a világforradalom hívei voltak, híven azokhoz, akik a pénzt adták a vállalkozáshoz.

(Idézőjelben ismét Szolzenyicintől: „Nem adományként persze, nem bőséges segítségképpen, a szovjet kommunisták mindezt igencsak keményen fizettek az orosz föld ásványaival és az erdők gazdagságával, nyersanyagpiacokkal és a Nyugatnak juttatott értékesítési piacokkal, valamint a cári birodalom összerabolt kincseivel.”)

Természeténél fogva a nemzetközi pénzhatalom támogat mindenféle internacionalista törekvést, mert érdekelt minden olyan megoldásban, ami eltakarítja a multinacionális vállalkozók elől az akadályokat. A legtöbb akadályt az államhatárok okozzák számára. Az internacionalista (másik nevén baloldali) szellemi műhelyek már két évszázada foglalkoznak olyan világrend elképzelésével, amelyben nem lesznek akadályok a gazdasági és egyéb folyamatok számára. A világ egyetemeinek nagy része foglalkozik világátalakító rendszerek elképzelésén. Baloldali filozófusok érvényesülése előtt áll a világ, gondoljunk csak a magyar filozófusok, közgazdászok sokaságára, akik külföldön is nevet szereztek maguknak. Ez a szellemi háttere a baloldali pártoknak. Az alapelv a liberalizmus, abból fejlődnek a kor vagy hely igényeinek megfelelő baloldali pártok.

A világállam-elképzelések két úton indultak el a gyakorlati megvalósítás felé. A Fábían-szocialisták evolúcióval, a kommunisták revolúcióval tervezték elérni céljukat. Most nem térünk ki arra, hogy hova érkezett meg egyik vagy a másik, mert a jelen téma a nemzetközi kommunista (vagy kommunizmust támogató) mozgalmak küzdelme a sztalinizmussal.

Az internacionalisták nem fogadják el a világforradalom egy országban való megvalósítása stratégiáját. Amíg a világ baloldali teoretikusai csak vitatkoznak a kommunizmus világuralma mikéntjén, egykor Lenin, Trockij és társai – hálásan a nyugati segítségért – azon igyekeztek, hogy a Szovjetunió legyen a világforradalomnak olyan bázisa, ahonnét áramlik majd szét a polgári rend elleni kommunista felforgató tevékenység, mind ezekkel szemben a realista Sztalin előnybe helyezte a szovjet központi állam kiépítését a saját elképzelése szerint – az internacionalizmust másképpen értelmezve.

Sztalin diktátori politikája nem illett bele az internacionalista tervbe, úgy döntött, hogy a korábbi orosz birodalom legyen az első, és minden kommunista állam mintaképe, a világkommunizmus Mekkája, Rómája.

A vita ötven éven át élt a nemzetközi kommunizmus és a szovjet állam között, amit soha meg nem bocsátottak Sztalinnak. Vele és nézetével szemben szervezkedett a nemzetközi kommunizmus, amerikai vezérlettel, Moszkvától független kommunista államok létrehozásával. Így jött létre a „Harmadik Világ” megszervezésére a jugoszláv nemzeti kommunizmus.

Sztalin halála (1953) nem sok változást hozott a Szovjetunió életében, de annyit mindenesetre, hogy hozzá mérhető erős kezű utód nem akadt. Ez adott módot Amerikának, hogy a világhatalomban partnerré tett Szovjetuniót változásra készítse. Sztalin állami apparátusában nagy erőt képviseltek a zsidó elvtársak, akik között időnként tisztogatást végzett. 1952 őszétől kezdve Sztalin nyílt harcot kezdett zsidók letartóztatásával Kijevben az orvosprofesszorok között, valamint irodalmi körökben. Rá pár hónapra Prágában megkezdtek a Slansky-pert, aminek nyíltan zsidóellenes jellege volt.

Nagy nemzetközi nyomás alá került Sztalin utóda Hruscsov. Innen indult ki a sztalinizmus elleni küzdelmek kora, aminek nagy szerepe volt a hidegháború enyhülésében. A genfi konferenciák 1956-ra már közelítették a barátság és együttműködés állapotához a két nagyhatalom között.

Ennek az évnek az elején hangzott el Hruscsov híres beszéde a XX. pártkongresszuson, ami elítélte Sztalin rendszerét. Ekkor már évek óta folyamatban volt a sztalinizmus maradványainak lebontása a birodalomban és a „testvéri” államokban, hiszen – mint láttuk előbbieken – Nagy Imre miniszterelnöki kinevezése már ennek értelmében történt. Ennek sikere mentette meg a Szovjetuniót az „uralkodói” válságban a fennálló nemzetközi nagyhatalmi rend számára. Ebbe persze sehogyan sem illett bele a magyar forradalom nyugati támogatása.

Amíg a győzelmet aratott hatalmak Sztalin lábanyomát ütötték egy feljavított világkommunizmus sikere érdekében, addig a proletársorsba szorított magyar munkások és diákok kiálltak az emberi, a polgári, a nemzeti szabadságért, és megvívták az egyetlen fegyveres harcot a világhatalomba emelt Szovjetunió ellen.

Ebben a harcban a fizikai erő győzött, de a kommunizmus, mint eszme megrogyott, és rá 34 évre már az oroszoknak sem kellett. **Csapó Endre**